

הרעשה למינות על "מעריב"

נעמי לויצקי

יצרם יש כפיסור הזה כשפע. גם כסף גודל וגם כוח. כי עירוי דר' סגצ'יק, העורך הנכבד של העיתון "מעריב", יוצא מהמסחך איש עשיר אך מרוכז עד עפר, ואילו רב יודקובסקי יוכנס לנעליו ביי ריב, בקרן רחובות קרליבך ודרך מפתחתקה בתל-אביב, ורחם כמרתקה. המסדרונות הומים אדם, בכל פינה מתלחשים עובדים בקי בוצות, הכול מבוט קונספירציות. על כל אלה מנצחים המיליארדר רוברט מקסוול ובא כוחו בארץ, מנכ"ל כלל לשעבר, אהרן דברת. ככה זה בחיים, אותו דברת ש"מעריב" ניהל נגדו מלחמה לפני שנת' יום, הוא עכשיו הנוס הגדול של העיתון ועל פיו יישק דבר, כך שגם אירוניה לא חסרה בדברמה האהל.

ארבעים ושלוש שנים קיים "מעריב", ובעת הוא נמצא על מרשת דרכים. בתוך כמה חודשים אמו העיתון לעבור שנינו סטאלי, כולל החלפת הצוות המוביל, ואף פלא שהעובדים הוותיקים מצויים על פס היסטריה, מאבקים על פרנסתם וכבודם מלווה בחמישים עלבון צורב ובגידה מצד העורך והנהלה הישנה – שמועות על פטרונים מסביבים על שינויים מפליגים, על אנשים שרשימת הנישואים לעיתון, מכות בהם ללא רחם. העובדים גם חוששים שרשימת הנישואים האסורים לכתיבה שהוגדו יודקובסקי ב"יריעות" כדי להגן על מפרסמים למיניהם וחבריה, בהם אנשי שלטון, העבור עכשיו ל"מעריב". ובפתח המלחמה הגדולה, מלחמה מאה השנים בין "מעריב" הפועל לבין מתחרהו ה"כר", ענת התקשורת, "יריעות אחרונות", נכנסת לשלב המכריע. המחר של העובדים מן העתיד הרעוע מול בחקוה שיעורד המיועד יודקובסקי ינצח בשבילים את המלחמה.

לפי שבוט הגיע המצב כמעט לכדי אלימות. בתוך הצר שנפער בין הנהלה היוצאת לבין זו הנכנסת, השתחלו ועדי העובדים בניסיון לנצל את רגע המעבר. לשם כך התאגדו שלושת הוועדים – עיתון נאים, עובדי דפוס ועובדי מינהלה – ל"גוף הקריא 'מועצה', ניצגי הגוף הזה ביקשו מנישה עם יודקובסקי, שדוריע להם חריטשמעית שהיא לא מכיר כגוף הדרש, שהוא מוכן להיפגש רק עם כל ועד לתור. אלא שעובדי הדפוס מחויבים בכיסם זה שנים אחרות מתבס התחייבות שלא מאפשר לפטר אותם, ועם המכתב הזה הרגישו חוקים רדיים כדי להיכנס לעימות פורנוסלי עם יודקובסקי. אלה את חתכי לזן את הייצוג, צעקו עליו וגם התקרבו בצורת מאיימת. הסיפור הזה עשה לו כנפיים מרד בכל הבניין, הכניעו את יודקובסקי, לחשו שם בסיפיק מפה לאוזן.

אלא יודקובסקי לא הרגיש מנוצח. המלחמות הפנימיות הקטנות האלה שליות בעיניו, כשלפניו המלחמה הגדולה, האמיתית, מלחמת חייו. הוא לא רוצה להתכסח עם ועדי עובדים, גם לא בחוט שהוא יודע ארץ. הוא רוצה ליישנו לו סוף סוף לישות עיתון. הוא כמעט נב שבעים, חתן רחוק לו, והמלחמה, הנקמה, ב"יריעות אחרונות", שהיא כוח מנצחת, הפכה אצלו לסם חיים. מכריו שלו מרחץ לעולם הערי תוצות מספרים שאינם ששונג. נעם היה איש שוחר תרבות וכן שח מעניין; היום מעניין אותו רק העיתון, והמלחמה שהוא מתבונן נגד ביתו הקודם כבר שנה שהוא כפיים ולא מנצחים "מעריב". עירוי דר' סגצ'יק, כך נרמה היה, קודם אותו בורעות פתוחה, לא הגדיר סמכר יות, לא קבע מה מותר ומה אסור ליודקובסקי בתוך העיתון. סקצת העובדים מייחסים את התמימותו של ריסנצ'יק, שלא ראה את הגולה. אחרים אומרים שנגיעו גיל שבו מתימות והשכח לבקויות, ונרמה להם שריסנצ'יק כבר הגיע לגיל הזה.

מלחמת מסוקים, היחסים בין יודקובסקי וריסנצ'יק היו קורקטיים ובת' קופות מסימות אפילו יותר מזה. עד לשאל לאת התחיל להתברר לאנשים כל באמת הנוס שם. כבר בפעם הראשונה שיוודקובסקי הופיע

לישיבת מערכת בבוקר נקבעו דפוסי עבודה חדשים. זה היה כסוף אוגוסט שנה שעברה, כשמספר המפרץ החל לצבור תאוצה. ישיבות המערכת מתקיימות בחדר ישיבות, כשכראש השולחן יושבים העורך דיסנצ'יק ולצידו יעקב ארון, עורך החריטות. מנתחים את העיתון שויה, מתכננים את זה שויה. דיסנצ'יק היה מדבר בסוף, אומר את המלה והאחרונה והקובעת. בוקר אחר' נכנס יודקובסקי לישיבה ודר תיישב ליד ארון. באותו יום שתק, אבל למחרת דיבר אחרון, וכאמור, אחרון סובע.

מחר מאוד הפך יודקובסקי לאורים תומכים של רסק החריטות. אנשים התחילו לעלות אליו לרגל, והוא מצידו החל לזמן אנשים לפי נישות בחרוה. השאלה אם יודקובסקי כבר יזמן אותך או לא הפכה לשאלת מפתח במסדרונות. פעם אחר' יודקובסקי לישיבת הבוקר. דיסנצ'יק בירוק נמר לקרוע לגורים את אחר העמודים בעיתון הקר דם. יודקובסקי נכנס, פתח את העיתון באותו עמוד והתחיל לשבח אותו. הנכוחים החליפו מבטים נבוכים. דיסנצ'יק שתק. מאתו הרגע ואילך נוצר דפוס חדש בעיתון: דיסנצ'יק נתון הוראות, ויודקובסקי נתון הוראות הפוכות. אפילו ורון לא היה כאן. חריטור הפועת של יודקובסקי בישיבות הבוקר הספיקו כדי לכסס אותו כמסכות'על' לענייני עריכה. הנוכחים למרו שמישהו מבין את שמעות המלה,

תסתכלו מה קורה ב"מעריב": דיסנצ'יק, העורך,
בדרך החוצה עם חלום מנוכח וחווה פרישה שמו;
יודקובסקי, מחליפו, עובד על הנקמה הגדולה
ב"יריעות"; העובדים בהיסטריה מפני ידו הארוכה
של מקסוול. זה כבר לא יהיה אותו עיתון

קראת את הטקסטים, מניב במקצועיות. לאט לאט איבד דיסנצ'יק את מעמדו בעיני העובדים, בדיוק כמו שקרה ליודקובסקי עצמו זמן קצר קודם לכן ב"יריעות אחרונות".

אלא יודקובסקי עדיין לא איש שמח בימים אלה. שני דברים אובלים אותו כמפנים. קורסיכול העבודה שהתמצוה של "יריעות" נילה מאז עובדתו, ועושה רושם שמצליחים להתחרות שם בלעדי יד ארץ. לעומת זאת, מאז שיש לו נגייה ב"מעריב", משכיכה התמצוה לרדת. הרבי השני שמריר שינה מעניינו הוא חוסר הצלחתו להביא עימו "מעריב" כמה אנשים שרצה בהם מאוד. למשל, סכר פלוצקי, נחום ברנע וזמן בנייש. רק אדם ברוך הצטרף אליו, וברוך הפך מרד מאוד להיות בעיה כפני עצמה ב"מעריב". בעוד יחסו של יודקובסקי לאנשים, כשלבט הזה לפחות, הוא רך מאוד, ברוך הצליח לקוסם ברויח את אותם אנשים כמעט ללא מאמץ. בין אלה שמכירים את ברוך יותר טוב, יש שאומרים שהחווה התקפנית שלו היא רק כיסוי, מעשה על חוסר ביטחון, אבל לך תסכיר את זה היום לעובדי "מעריב". ברוך מניע עם יודקובסקי לישיבות הבוקר, כבר בישיבה השנייה או השלישית העלה את כל הנוכחים על טורים, כשכאם נאום ארוך ומייגע על מלה שאיש כבר לא זוכר אותה היום. עניין של סמנטיקה. אפשר היה

לראות אור ריסנצ'יק, למשל, עומד להתמוצץ מועם. לברוך יש עוד בעיות. הוא לא נחשב איש של חרשות, של עיתונות צרופה. הוא איש של מגוינים, של גרפיקה, של איווה. בעיני העיתרי נאים הוא לא נתפס כממכות. ואכן, הוא מופקד היום על המגוינים, אבל יש המבורים שהוא רואה עצמו כמספר שתיים בעיתון וכיושר וירוקבסקי. אולי משום כך הורחף שמו של מתי גולד, עורך "גלובס", כעורך אספרי של "מעריב". האמת היא ששמו של גולד העלה באחת הישיבות המצומצמות של אנשי מסווה במסעך לרע רוח את "מעריב" לצידו של וירוקבסקי. וירוקבסקי הרי לא לר, הם אומרים, צריך לחשוב גם על הבא אחריי. המהלך הוא לא כוון נגד וירוקבסקי, אלא נגד ברוך. כוחו של ברוך נשאב, נכון להיום, מכוחו של וירוקבסקי, ובלעדיי אין לו מעמד ב"מעריב".

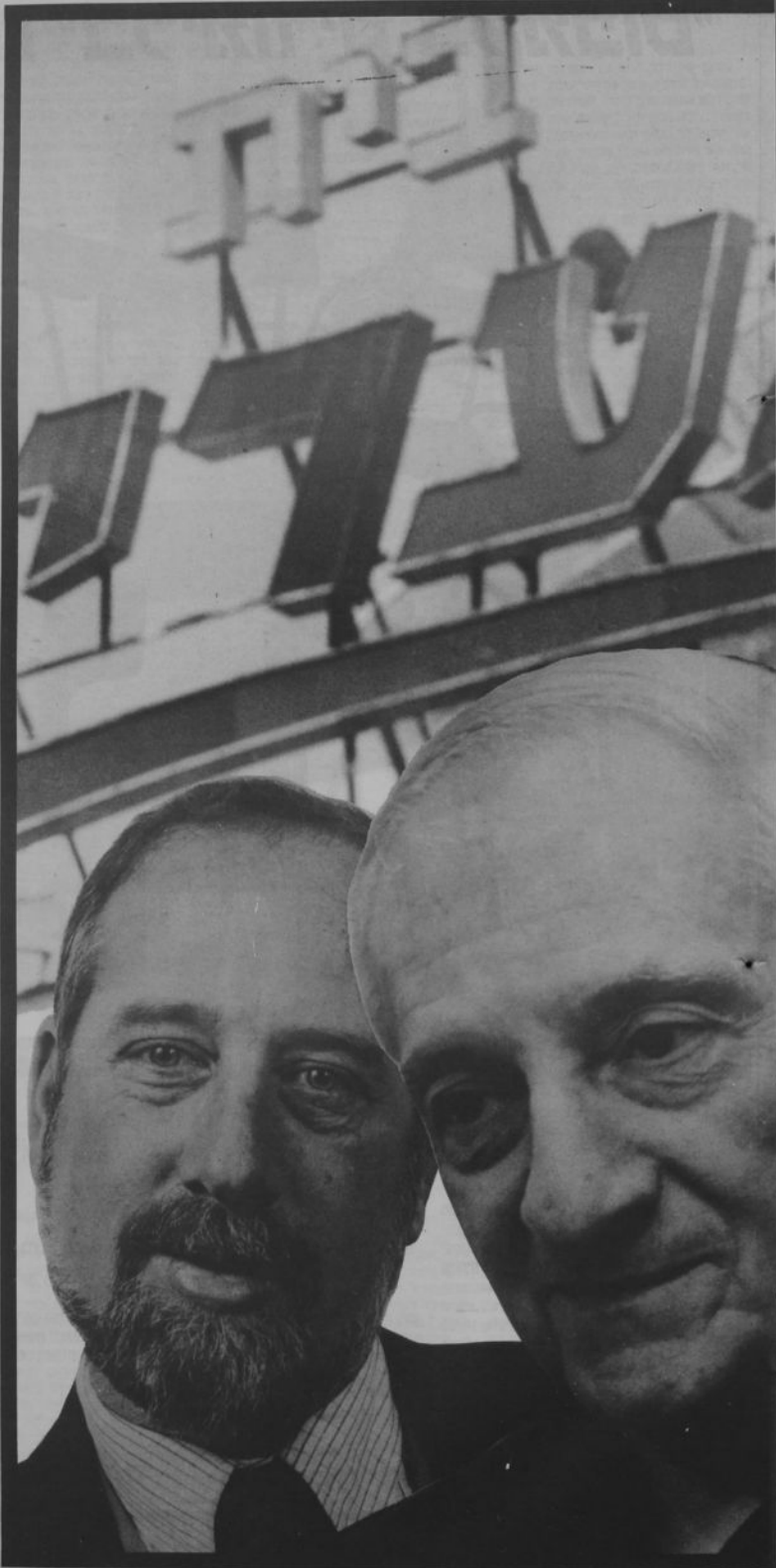
מקריבך עד דימוצ'ק הבן

עד לפני כשנתיים היה וירוקבסקי עורך "יריעות אחרונות", הוא שנה את "מעריב" בכל נפשו ומאודו. כמו שרק ב"יריעות אחרונות" יודעים לשנוא את מה שנותר מהקבוצה שפרשה או, באותו לילה מר וממר, ב-14 במרואר 1948. "יריעות אחרונות" היה או עיתון ערב קטן, ועד ממש יחסית להיום, שתוצרתו נעה בין 30 אלף עותקים ביום ל-50 אלף כיום טוב במיוחד. למפעמים הופיע על שני עמודים, למפעמים על אחד, תלוי במצב, למפעמים יצא כפורטט צד אורור, לפע מים כפורטט עבה וקצר, תלוי בנייר שהושג. בעליו היה הורה מוס ועורכו הראשי היה עזריאל קרליבך, שתי רמותיו כמעט מיתיות כעד לם העיתונות. בין השניים שררו יחסים מתוחים. קרליבך קבל על התערבותו הבוסה של מוס בענייני המערכת, על שיקולים מסחריים שמחבלים בכבוד העיתונות, על מערכת קשורים חברתיים שמנחה פרטום או אפירטום מאמר ועל חוסר מחויבות בסיסי לעיתון, מוס, מצידו, התעלם מהרטינות. מבחינתו העסק היה ברור כשמישהו העיתור נאים, שיכתבו, אבל את המדיניות יקבע בעל הבית.

וכן, סיפור באותם הימים, היה מוס נכנס למערכת, עפרונו כיר, מוחק קצת, מוסיק קצת, מסר עניינים. הרטינות הלכו ונגדו, וגם השמועה שעתיד "הארץ" עומד להוציא עיתון ערב חדש לא הוסיפה למרול. ואו הגיע הקש ששבר את גב הנמל. קרליבך נשלח לגזירוק כדי לכסות את ריוני עצרת האומות המאוחדות. אפשרויות הריחות היו באותם הימים מוגבלות מאוד, ועל מקסימליה ומחשבים איש אפילו לא חלם או היווהים שלו אחרו לא פעם להגיע ופספסו את הריליון של העיתון. קרליבך התחיל להבריך מברקים רחופים שמי חרם היה בריון כפול. מוס התרחת על הכובו ושלה לקרליבך מברק בון הלשון: חרל לטלגרף ברדיוות. זה כבר היה יותר מרי כשכיל קרליבך, והוא התחיל לרקום חלום על עיתון ערב חדש. עיתון של עיתונאים ולא של בעלי הון, כלשונו.

קרליבך אפי כניבו את האנשים המרכזיים במערכת, וכך החל הקסר הגדול. הם היו נבגשים כסתר, מתרדים אחרים, אפלים, של בתקופה, של בת"מלון, או אצל קרליבך בבית. למוס לא היה מושג על מה שתרחש כאחורו נבו. החלום קרם עוד וגדלים, כשהלהט של קרליבך, הברשון וכיושר המנהיגות שלו סחפו אחריו כמעט את כל מערכת "יריעות אחרונות", כולל אנשים מרכזיים ברפוס ובמניהלה. ואו, כ"14 במרואר, במקום עובדים, קיבל מוס למערכת עיתונו מכתב על הפרישה הגדולה.

למחרת יצא הגיליון הראשון של "מעריב", והעיתון של מוס כמעט שבק חיים. מאז איך כמעט שנהא שתשוה לשנאה ששורת בין

ליורוקבסקי אצה הדרך. הוא רוצה כבר לצאת לקרב. מאז שמקסוול הנמיד אותו בראש "מירור ישראל", הצליח יורוקבסקי להוציא כמיליון וחצי דולר

שני העיתונים. וירוקבסקי היה או ניצול שואה בן 24, ראש המערכת בירושלים וכשר מבשרה של משפחת מוס. יתר הצליוו להחויק כשניינים את העיתון שאיים להתפרק, יתר נשבועו להשמיר את הבוגי רום. וב"מעריב", שנקרא או "יריעות מעריב", היתה אופוריה. לא היה ספק שהרפתקה הצליחה.

וכך כתב רב גולדשטיין בגליון יובל העשרים וחמש של "מעריב": "לא היה כרבה היה בכל ימי הופעתם של עיתונים בארץ, שתקום מערכת שלמה של עיתון, תביע איאמן כבעל העיתון ותצא לים לה ביטאן משלה עיתון של עיתונאים ולא של מרל, של בעל הון, או של מפלגה... כל הארץ חזית היתה, וכל הדרכים יזרות קרבות, ובכל עדי גרולה מערי הארץ התפתלו קווי החיות כסימטאות וכי מבוים, ובכל בית גבוה היתה עמרת צלפים, וכל רחוב השוף היה לכריו מוות, וכל מניית כשררד היתה מטרה ליריות. בתוך ההוי היה של מוות פתאומי ושיכוש אורחות החיים פשה 'מעריב' את צעריו הראשונים. באורח מופלא רדגיש היישוב הלוהם. השותת דם, שזה עיתונו שלו, מקור עידודו... היה כאן עניין של אהבה ממכס ראשון. מגליון מספר אחת ברוך היה שזה עיתון העונה על צורך, והוא מברב בלשון המובנת לקראוי והנכנסת ללבותיהם."

בשפה משהו ופחות מליצית, "מעריב" היה להצלחה היסטורית, ובתוך זמן קצר הניף עיתונו הנפוך כמרינו. אלא שגם האירואליסי טים הים של "מעריב" הבינו שכלי הון קשה מאוד להחויק עיתון חדש משו משקיע. הם מאז את עובד ברעמי, איש עסקים נחנתיים, לימים ראש עיריית נחנה ותתנו של אלי לנראו, ראש עיריית הצליה. כדי למנוע חיכוכים על שליטה, מצאו קומבינציה לחלוקת מניות הון ומנ

לימים יתברר שיתור מעריב

ההשתלשלות

החשבון מס' 7

יות הצבעה והעיתון התנהל כמעין קואופרטיב, כשכלל את דיו את העריכה אריה דיסנצ'יק, אביו של עידו, העורך הנוכחי. התפוצה של העיתון הלכה וגדלה, החצלה הרקיעה שחקים. מאחור השתרך הכול ופוצו "ידיעות אחרונות", מנסה להדריק את הקצב. כך בסוף ימי דיסנצ'יק האב, הגליה "ידיעות" למצוא את נוסחת החצלה הליברלית שקלע ברויך מרדכי לטעם הקהל הרחב. נוסח זה דרבן יודוקובסקי היו צמד כולו בנותן להפרידה. יחד עברו, יחד עשו, יחד שינסו מתונים ושיגורו את "ידיעות" להמראה שלא היה כדוגמתה בעיתונות העברית בכלל. מוסס טיפל בצד המסחרי, יוד קובנסי היה מופקד על העריכה. האיש שממיו לא כתב כתבה, הגליה ללוש כמו דיוויו עיתון שתפוצתו הלכה וגדלה. נכון שבתוך כך פחתה מערכת ענפה של קשרים כלכליים והברתיים עם אנשי מפתח, ששיירתה את העיתון, אבל גם את אותם אנשים.

ב"מעריב" לא ראו את הכותבת על הקיר. ב-1974 כנסם לתפקיד העורך שלום רונפלד, גם הוא מפורשי "ידיעות", עיתונאי מספר טין וג'נלמנן מארץ הג'נלמנים. הוא קיבל לידיו את עיתון מספר אחת והחזיר מעורב בעניינו, ולא רק בעניינו, ששפח את עלה באותה ששאל כמה פעמים לקבר אביו, להתייח אותו, לשוחח איתו שיהיה מילה הגדולה. יש אומרים שאותם כוחות שהורידו את המערך המשליט, ונידו את "מעריב" מגדולתו. העיתון היה מנתק מהמטרות והחברתיות שהתחשו מתחת לפני הקרקע, לא פנה לציירים ולא לבני עיריית המרחב. בטעמה של "ידיעות" עבר בהנהגת מלקחיים ופנה גם לטעם הרחוב וגם לטעמה של האינטליגנציה העריף "מעריב" כות"ר רות מסוככות והספה. "מעריב" אהב לחנוך את הקהול, והקול לא רצה להתחנן יותר.

ההשתלשלות של אקסון

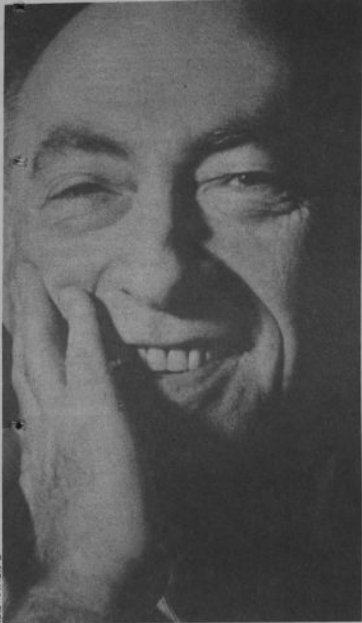
מניו של עידו דיסנצ'יק לפני ששנים לעורך במקומו של שמואל שניצר, עורר לרגע ויק של תקווה. הוא היה צעיר, נסיך, בן למוסר, עצם ממצבות העיתון. הוא הביא איתו קוררר של פורטרר טוב וכל עורך תרשום מוצלח. לא נאום החתמה לו זכויות עם היום. רדעו ומרו בעניינו, ולא רק בעניינו, ששפח את עלה באותה ששזע כמה פעמים לקבר אביו, להתייח אותו, לשוחח איתו שיהיה מילה הגדולה. רלעז היה נרבה לכולם שהעיתון עלה על הוסס, העלייה בתפוצה כשנאה בשנתו הראשונה של דיסנצ'יק, כמו הצדיקה את

בניגוד לסקרים, קוראי "מעריב" שנאו את המוצר החדש. העיתון התחיל לאבד את קוראיו, ודיסנצ'יק את רוח החלימה. הוא הבין שנכשלו, ועוד דיסנצ'יק אביו שהקים אביו

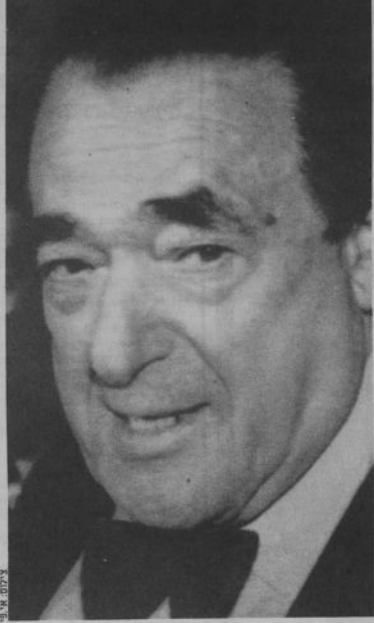
התקוות. הבטיח היתה סכף. את חילקו של ארבעה כבר רכשו מבני משפחתו, וכעשיו חשבו שמקיעו חיש 30% יותר מכוונתו. כבר בימיו של שניצר עקרו החילוני מניעים עם משקיעים, בהם, צחק הגורלו, חברת כלל בראשותו של דברת. כל השנה הסכמה על המיזם, והעסקה לא יצאה אל הפועל.

כשלבס אהב שירכו לדיסנצ'יק את רובסת מקסוול, איל הון ואיל עיתונות שלא הרבה היה יודע עליו באתום היום, שהושבעים יעקסוהו אתרן מאיר וקורריו יעקב נאמן. מקסוול הסכים ללשם הרבה מלפיו, ובגש "מעריב", בראשותו של דיסנצ'יק, אבל מערו במיזם ומכרו לו 30% אחוז. אבל רק שמימיה האמינו ששב"ח יחנה של מקסוול וחו סוף מוסק. היה ברור כבר אז שהמיתוס מתכוון להשתל על העיתון, ומקסוול מתכוון, מקסוול מצצע. ביר להר גיע את הרווחת המצפון, נגפן דיסנצ'יק בצ'יירס המפורסם של "מעריב", המבטיח את עצמאות העיתונות, שהפך להיות חלק מתקנון העיתון.

במרום 1987 בא ההפך הנרפי הגדול בעיתון, שבענינו רבים מסמל את התחלה המופת. שנה שלמה עסקו שש בניגודי הגדול, שחשבו לעיתון, הוא נחפשו לעצמה לזכין את משפחה הבליה, כמו שגרירי המשלך. רק על קרקע הוא אבד אשתי לזכין את משפחה הבליה נסלה בפר ש. השב"ח. הוא יוד לפני כולם, ובמקום להרסם, הלך אל שמתן פרס, או ראש ממשלה. היועצונו לו וליצין לו לרש"ר נסע למקורו ושכח מכל העניין. וכדי להוסיף הטא על פסע, עוד פרסס את כל הטיפור בזה הוצברת מייחדת "מעריב" על הפרשה. גם קיבל

אריה דיסנצ'יק: ביקש מיוזקובסקי להכין לו תקציב של המסוקונים. יודוקובסקי נהנה, ורובת פסל

יודוקובסקי: דיסנצ'יק ביקש ממנו לא למנות את אחרון דברת למנועת ההנהלה של העיתון

העיתון. בעיקר מעניין אותו הסעף שלא מאפשר למועצת המנהלים לבחור בעורך. 75 אחוז ייתנו לו את העורך שבו הוא חפץ, והוא מאיים. אם לא ייתנו לו, לא ייתן ערוכיות למכות הצבע המשוכללת שסחבה בתים.

המכונה הוא כבר מומן הפכה למלכות אש. זה שנים מרובים על הכנסת צבע ועל שינוי הפורמט של "מעריב", אבל העסק התמססס. ואז בא מקסוול עם רעיון אחר. יש לו מכונה, היא עולה רק 25 מיליון דולר, מכונה מופלאה, קנו אותה. אנשי "מעריב" בלעו את הפי תיון הזה, למרות שהמכונה גדולה על העיתון בכמה וכמה מספרים. זו הניגנת שאפשרה אחרים למקסוול לבצע לא מעט מהלכים. בלי הקסול שלו לא היה אפשר להסתדר. בשלב מסוים הבין דיסנצ'יק את גודל החט שאליו הוא נפל, וגישה למצוא משקיעים אחרים. מאחור מרי. כעת היו כבר כולם בני ערובה של מקסוול, ההשתלטות שלו על העיתון היתה כבר רק שאלה של זמן.

יודוקובסקי אצה הדרך. הוא רוצה כבר לצאת לקרב. מבחשפו, שיתנו לדיסנצ'יק את הכסף. שיתנו לכולם, כך שיוכל כבר להתחיל

שני דברים אוכלים את יודוקובסקי מבפנים. העובדה שהתפוצה של "ידיעות" גררה מאז עזיבתו. וחוסר הצלחתו להביא עימו "מעריב" את האנשים שרצה בהם

לעבור. גם לו יש בעיות עם מקסוול. מאז שהמיליארדר העמיד אותו בראש "מירור ישראל", הגליה יודוקובסקי להציא במיליון וחצי דולר. שרשרים בנות אסיה, כוח אדם עם משכורות גבוהות. מין חוד שחשב לטובו עיתונאים ועורכים מוכשרים, אבל ביניהם אין תוצרת. מקסוול לא מרצה. כעת מורשים ב"מעריב", ובצדק, שכל חק בוצע הוא תישפר לתוך "מעריב", וה"מעריב" יוכלו. אחר יוסיפו, מצד שני יכנסו אחרים עם משכורות עתיד. על המשרתות של ארבע ברוך, ששרם של יודוקובסקי "ידיעות", גם מהלכות ב"מעריב" אגרות שלמות. 30 אלף שקל לחדש פלום הוצאתו, הם יודיעים לסמך. נכון אז לא נכון, המשכורות של ה"מירור" כלל לא דומות לאלה של "מעריב".

סימן שאלה גדול נוסף מרחף מעל רשת המסוקונים שמקסוול מתנהל להוציא. יודוקובסקי עורך רבכל תוקף, כי מה שיש ל"ידיעות" זה הוא אחר. רבחה, אחרות מקסוול, ביקש ממנו להכין לו חק ציב. מי מקסוול של ניצול מכונת הצבע. יודוקובסקי האמין דברבו של ציב. עכשיו חובל בוטיס. יודוקובסקי, בעלי המכנית הקטנים, מר גישים כמו בני ערובה של דיסנצ'יק. את רוצים את הכסף, את הרוצים למכור במחיר הגבוה ורי. דיסנצ'יק מצידו מריש ברוד חנות, וחושש שיקולן שכל מהלוח אותו ברובו החוצה. אביו הקים עיתון של עיתון נאים, והוא שבר את החלום.

מכות, אמרו אז בעיתון, גם אם רגים מסריחים, וגם גורש מהקיר. אבל הסערת הגדולות באמת הלחו כשמקסוול הגריל את חילקו במניות, ויודוקובסקי, שזע את "ידיעות" כמריכת דלת ובשבעות נקם, הגיע לשכונתו. עכשיו היו 45 אחוזים לוודוקובסקי אחישה. כמותו מעמד יתנהל בעלי 50 אחוזים בתנאים הנתמכים למקסוול לרובות את חלקם בתוך מעט שנים. על"פי ההסכם ההוא, שנקרא הסכם ה"פוט", העסק שווי העומת 39% מיליון דולר. מדיד מוספק לכל הרעיה. זה היה היסג יפה של דיסנצ'יק, צדיק לומר, אבל מה שחבריו ועמיתיו לא ידעו אז, זה שדיסנצ'יק ראה לעצמו באותה הודגנות גם להסכם פרשה מרדכי: מייצגים של חודש משכורת לכל שנה עבודה, כשמשכורתו עומדת על 24 אלף שקל לחודש, צמוד למרד: עוד שנתיים של משכורת מלאה אחרי הפרשה; ופנסייה של 70 אחוז משכורתו מדי בתום השנתיים עד מיון ועד סוף ימי אשור.

תוכן החוזה היה סוד כגוס שהיה יודע לשלושה ארבעה אנשים בלבד. השבוע פרסם אבי נאנדרו העיתון "הארץ" את פרטי ההסכם, וב"מעריב" פשטו למצור. אמרו שדיסנצ'יק מכר את הצדק המפורסם שלו בעבור כסף. אמרו שראו רק לעצמו ולא לאלה שהלכו איתו כבת דרך לא קטן. אמרו שאביו לא היה נותן כך, אמרו שהוא הפקיד אותם להסריו ל"איל הון". דיסנצ'יק עצמו סמנרג עכשיו בתוך עצמו. מעולם לא נחשב טיפוס סמוניטיבי במיוחד, ועכשיו עוד פחות. מה שחוסס אתו הוא אחד העורבים החותכים במסדרון ואומר לו מה הוא עושה עליו. אבל דיסנצ'יק נראה מלא שכל אכפת לו יותר. הוא רוא לחבריו, הוא מאמין, במחיר של הנהגתו, והה צדיק לספק אותם. אלמלא הוא, היו מקבלים רק שליש מהכסף, או חלק יסדרו שלא יבליבו לו לא מוחה.

דיסנצ'יק סירב להתראות לכתבה הזאת וביקש ממזכירתו למסור את התשובה הבאה: "אינני רוצה לענות לשום שאלה במכתב זה. אני מצדיר שכל מה שצאמר כאילו כמפי, על"ידי מקורבים שאין להם קרובים וכיוצא באלה, הוא כבונית ידעו שלב. איש מלבדי אינו יודע את העובדות לאשורן, ואיש אינו יודע מה אני חושב חוש כלפי מה שכביכול מתרחש או איננו מתרחש ב"מעריב". מי שמייחמים להציג את עמדתו, מוטעם ומטעם." איש להרץ.

מה שכביכול מתרחש ב"מעריב", לכישנו של דיסנצ'יק, והתרחש כך. ששעזו דברת את חברת כלל ופתח לו חברת פרמית, מינה אותה מקסוול לנציגו בארץ. דיסנצ'יק הבין שנהה מתחילת התוצרת. שלו שלח העובדות מכתב וביקש שלא ימנה את דברת למועצת המנהלים של העיתון, כי דברת עשה הרם מרדוע על "מעריב". מקסוול לא ממש אהב את הפנייה הזאת. הוא אפילו לא חיכה לכינסו מועצת כלל תגלים כדי לענות את דברת, אבל מינה אותה במקום לירודקובסקי לח"ץ. ובאותה הזמנות גורמת, מה הבחרי לדיסנצ'יק שכל כולל לא מרצה מהמצב ב"מעריב", לא מהעריכה ולא מהתוצאות העסקיות. אם רוצים ממנו עוד כסף, אז בקשה, שעושה מה שהוא אוהב.

כעת רוצה דיסנצ'יק שיאשורו את חוזה הפרשה שלו. את זה היה מעריף לדיסנצ'יק עורך, אך אם נגור על הפרשה, הוא רוצה לענות ואת עם חוזה המאשור בימים. דיסנצ'יק חושש מהתקיים של תאנסט יפה, שיגריו שחוזחו לא לחוק, שנעשה במחר, חלל יכבדו אותו. מקסוול, מצדו, לא למא לחוק את החוזה, חוזה הורע נועק והוריע שילך לביח"שטטי כי ההסכם עומד לרשות את החברה. מסתם ביי תיים עורמים בעלי המניות האחרים מהיחסים למקסוול. עמדתו של חילקם, במחיר הגבוה של הסכם הפוט, אבל הם, כמו דיסנצ'יק, מרז גים על"ידי רם כספי, שועל לא טקן כובות עצמו, שהצליח איכשור ליצור לינקג' בין ההסכם של דיסנצ'יק לבין המכירה. מקסוול מת לקנות. הוא צדיק הגניע ל"5% אחוז מהמניות כדי לשנות את חלקו